

"תזמיני אצל הכומר טכס תפילה לאמי המנוחה, אז

אתן לך את המפתח" ענתה לה בת הסוחר. הלך הסוחר עם אישתו החדשה לכומר, להזמין וכס תפילה, והנערה פתחה את הארון, את כל שמלות של אמא קשרה לחבילה אחת, וברחה איתן ליער. הלכה יום, יומיים.. לנה תחת שיחים, אכלה גרגירי יער, נחה על עצים כדי להישמר מחיות בר. וליער זה יצא לצוד נסיך, בן המלך, עם המשרתים שלו. רואה, על העץ יושבת ציפור מוזרה, כזו שעוד

שמלת נוצות

נפטרה אישתו של סוחר ולפני מותה אמרה "אם תתחתן שוב, אל תמסור לאישתך החדשה את שמלותיי. שמור אותם לבתנו הצעירה."
זמן מה אחרי מות אישתו התחתן הסוחר עם אישה צעירה. זו התחילה לנהל את הבית ועשתה כל שברצונה, ורק מפתח לארון בגדי אישתו המנוחה לא קיבלה.
"לא יכולה לחיות אתך. אתה אוהב את בתך יותר ממני" אמרה האישה הצעירה לסוחר "אם לא אקבל את המפתח של הארון, אעזוב אתך."
"טוב" הסכים בסוף הסוחר "תקבלי את שמלותיה של אישתי, אך קודם קני לבתי שמלה."
הלכה האם החורגת וקנתה שמלה מנוצות. הלבישה אותה לבת והתחילה לצחוק ממנה ולהתגרות "הנה את, דחליל" אמרה "לא תרנגולת ולא ציפור, רק נערה מצחיקה! תני עכשיו מפתח של הארון!"

חזר הנסיך לארמון, סיפר לאמא-אבא איזו בחורה
יפה פגש. יותר יפה ממנה עוד לא ראה. רק אינו
יודע מאין היא, כי ברחה ממנו.
"מחר אדע" אמר לעצמו הנסיך. ובת הסוחר כבר

החליפה את השמלה, לבשה שוב זאת של נוצות
והקשיבה מה דיבר.
בערב הבא התכונן הנסיך שוב לצאת למסיבה. הוא
לבש פוזמקאות עם קישוטי זהב.
ובת הסוחר שואלת אותו "למה אתה מתקשט כל

לא ראו. אמר למשרתים לתפוס אותה. הורידו
אותה מהעץ והתברר כי אין זו ציפור אלא נערה.
"מי את?" שאל הנסיך.
"אני" אמרה הנערה "קח אותי לארמון, תוכל
להראות לאורחים."

הסכים הנסיך ולקח אותה לארמון. כשאירח
חברים, היה מביא את הנערה בשמלת נוצות
ציפור, מציג אותה לאורחים כדי לשעשע אותם.
פעם החליט הנסיך לצאת למסיבת ריקודים. התכונן
ורחץ את עצמו היטב ובת הסוחר שואלת "מה אתה
מתרחץ כל כך?"
התרגז הנסיך, זרק חתיכת סבון עליה וקרא "זה לא
עניינך!"

הלך הנסיך, ובת הסוחר הורידה את שמלת
הנוצות, לבשה שמלה אחרת מתוך החבילה שלה,
והלכה למסיבה.

היו שם בחורות יפות רבות, אך היא נראתה יפה
מכולן. ניגש אליה הנסיך ושאל "עוד אף פעם לא
ראיתי אותך כאן. מאין את, יפהפייה?"
"משם איפה שזורקים סבון" ענתה הנערה וברחה.

כך?"

"אי, נמאסת כבר עלי..! מה זה עניינך?" והצליף בה בפוזמק.

רק הלך הנסיך ובת הסוחר הוציאה מהחבילה שמלה יותר יפה מהקודמת, לבשה אותה ויצא אחריו.

הנסיך חיפש במסיבה את הנערה היפה מיום קודם, ולא מצא.. התחיל לשאול מי זו הייתה ומאין. ופתאום רואה - בא נערה יותר יפה מזו של אתמול. ניגש אליה הנסיך, כיבד אותה בסוכריות, באגוזים

קלויים, שאל "מי את? מאין הופעת?" "משם" עונה לו הנערה "איפה שמצליפים בפוזמקאות!" וברחה מהמסיבה.

שוב החליפה את השמלה לשמלת נוצות ומחכה. חזר הנסיך ומספר לאבא-אמא "פגשתי נערה עוד יותר יפה מזו של אתמול, אבל היא ברוחה. אם אמצא אותה, כבר לא צריך לחפש אחרת כדי לשאת לאישה."

ולמחרת שוב התכונן הנסיך למסיבה. הוא לבש מעיל רקום בזהב והנערה שואלת "איזה אישה אתה מחפש?"

"רק לא אותך!" קרא הנסיך ודחף את הנערה החוצה לחצר.

רק הלך הנסיך למסיבה ובת הסוחר הוציאה מהחבילה את השמלה הטובה והיפה ביותר ולבשה אותה. היא נעשתה כל כך יפה שלא ניתן לספר בפה ולא לתאר בעט.

ובינתיים הנסיך שואל את כולם במסיבה, אולי ראו את הנערה שבאה אתמול, אולי מכיר מישהו איפה היא חיה. ואז מופיעה בת הסוחר באותה שמלה

החזיק אותה חזק בידה "אני רוצה לשאת אותך
לאישה" אומר "בואי, אראה אותך לאבא-אמא שלי,
שיתנו לנו את ברכתם."
הביא את הנערה לארמון, השתחוה לפני המלך
והמלכה.

"מי את" שואל המלך.
"אני" עונה בת הסוחר "זו שזרקו עליה סבון, הכו
בפוזמק, זרקו לחצר. וקוראים לי מרוסיה."
רק אז הבין הנסיך מדוע שלושת הנערות במסיבה
כך ענו על השאלות שלו. הבין שאלה לא שלוש
נערות שונות, אלא זו האחת שחיה אצלו בארמון.
"מה שרק תרצי, תגידי" אמר "רק תסכימי להינשא
לי."

ובקרוב התחתנו. נשף גדול היה.
גם אני הייתי שם. רציתי לאכול כיסנים עם גריסים,
לא נתנו. רציתי לאכול מרק, גירשו אותי.

שאמא שלה השאירה, הטובה והיפה ביותר שלה.
הנסיך רץ אחריה מיד. הוא שכח על הנערה
מאתמול ועל זו משלשום. מחפש רק באיזה מקום
טוב ביותר להושיב אותה, במה לכבד אותה.

"עוד לא פגשתי נערה יותר יפה ממך. מאין את?"
הוא שואל.
"משם איפה שזורקים אותי לחצר" עונה בת
הסוחר.
הנסיך פחד שגם הנערה הזו תברח ממנו. הוא